

Dierbare vrienden,

Het jaar 2007 is nog geen twee maanden oud en er zijn nu reeds tientallen doden te betreuren: slachtoffers van terreuraanslagen in Irak en de Palestijnse Gebieden, maar ook elders in de wereld, waar men blijkbaar geen enkele vorm van geweld schroomt om anderen hun eigen visies en ideologieën op te leggen. Zelfs onze militairen in Afghanistan, die ook daar zijn om de mensen te helpen met de opbouw van hun land, worden niet verschoond van deze terreur!

Eén van de vele kinderen, die gewond worden in het oorlogsgeweld, foto RTL Nieuws

Hoelang zal deze waanzin voortduren? Dat vragen velen zich af. Zal er ooit een oplossing komen? Zal er ooit een einde komen aan dit geweld? Hoeveel onschuldige burgers moeten er omkomen of gewond raken alvorens men inziet dat geweld nooit tot een oplossing zal leiden? Je wordt er bijna moedeloos van.

Het lijkt wel of je niets anders meer hoort. Dit beeld is mijns inziens onjuist. Er wordt door de media tegenwoordig zoveel aandacht aan ellende gegeven, dat men langzaam maar zeker de positieve ontwikkelingen in de wereld uit het oog dreigt te verliezen. Want één ding is zeker: er is ook heel veel gerealiseerd, waardoor de levensomstandigheden van de mensen zijn verbeterd! Men heeft in gebieden, waar het afgelopen jaar grote hongersnood heeft geheerst, een beleid ontwikkeld en afspraken gemaakt, waardoor lokale organisaties beter met elkaar kunnen samenwerken om zo toekomstige problemen sneller en effectiever te kunnen aanpakken (zoals bijvoorbeeld in Niger, waar men de lokale ngo's in een nieuw samenwerkingsverband, CADEV, heeft ondergebracht, dat vooral bij rampen in actie komt). Als men goed kijkt, dan zie je ook dat er talloze initiatieven zijn ontstaan, waarbij groepen mensen zichzelf gaan organiseren om gezamenlijk een plaatselijk probleem aan te pakken. Ook zijn er de zogeheten zelfhulp-inspanningen. Dergelijke initiatieven ontstaan niet altijd uit zichzelf. Soms is er een "duwtje in de rug" nodig. Maar het besef, "awareness", dat men heel veel zelf kan doen om de eigen toekomst te bepalen groeit. Dit moeten wij stimuleren en ondersteunen.

Gewonde man in Bagdad (foto: RTL Nieuws)

Dat men de afgelopen decennia veel heeft bereikt, wordt nog eens onderstreept door de bevindingen van Mgr. Frans Wiertz, bisschop van Roermond en van Vicaris Ton Storcken sma, de Bisschoppelijke Vicaris voor Missiezaken, die in januari een werkbezoek hebben gebracht aan het Bisdom Kanjirapally in India. Zij hebben met eigen ogen kunnen zien hoe belangrijk de rol van onze Kerk is bij de verdere ontwikkeling van de mensen in de Missie. Wij zijn gezonden om het geloof te verkondigen in woord en daad. De

Colofon

Missieburo Roermond is een kerkelijke instelling voor de ondersteuning van geloofsverkondiging in missielanden.

Neerstraat 49, 6041 KB
Roermond
Postbus 198, 6040 AD
Roermond
Telefoon: (0475) 386880
Postbank 1045000
RABO 14.41.01.408

MISSION (MISSIE- en ONTWIKKELINGSWERK) wordt uitgegeven door de kerkelijke stichting Missiebureau Bisdom Roermond (Missieburo) en is een informatiebulletin over diverse missionaire activiteiten in de Missie.

Redactie:
Drs. F. Soeterik,
Mw. L. Klumpkens-
Heijnders
Mw. D. Wiggers-Theelen,

*Donateurs van het
Missieburo Roermond
hebben recht op gratis
abonnement*

Uit het bisdom

gehele mens heeft hierbij altijd centraal gestaan en dat is volgens mij dan ook de grote waarde en kracht van het missiewerk, het werk van de vele missionarissen, die zich inzetten voor de mensen in de Missie!

In een gesprek, dat wij met onze Vicaris Storcken onlangs hebben gehad, is nogmaals onderstreept dat een eenduidig beleid voor de Missie niet mogelijk is. Zoals de vicaris heeft benadrukt: "Er is een groot verschil tussen India en Afrika. In de deelstaat Kerala is een totaal andere aanpak nodig dan in bijvoorbeeld Ghana. In Kanjirapally heb ik alleen maar mensen gezien met mobieltjes en mp3spelers. Dat heb ik maar weinig gezien in Ghana, een land dat ik heel goed ken. De mensen in de gebieden die ik zojuist heb bezocht hebben volgens mij over het algemeen maar weinig hulp nodig om voor zichzelf te kunnen zorgen. Een grote uitzondering vormen echter de boeren. Steeds vaker kunnen zij hun producten niet meer tegen normale prijzen verkopen, omdat producten uit het buitenland "gedumpt" worden. Dat is de indruk die ik heb gekregen. In Ghana, bijvoorbeeld in de Affram Plains, daar is gewoon niets. Er moet nog heel wat gebeuren alvorens de Ghanees zover is als de Indiër! Dit betekent niet dat wij ze in India niet moeten helpen. Maar zo maar een zak geld brengen om de armoede te bestrijden, dat is zeker niet meer nodig. De mensen zijn meer gebaat met een ander soort hulp. Wellicht kunnen we beter investeren in hogere opleidingen."

Het is duidelijk dat wij ons beleid voortdurend moeten toetsen. En dat doen wij dan ook. De missionarissen, die bij ons op bezoek komen, zijn voor ons dan ook een belangrijke informatiebron. Zij weten wat in een bepaald gebied leeft en wat nodig is. Op veel plaatsen kunnen de mensen bijna op eigen benen staan, maar op andere is dat niet het geval. Wij moeten daarop inspelen. Het Missieburo doet dat dan ook! Uw hulp is daarbij onmisbaar. Samen kunnen wij heel veel betekenen voor de mensen die het minder hebben dan wij! Heel veel dank voor uw medewerking.

- Drs. F. Soeterik, directeur

Vastenactie - 21 februari t/m 7 april 2007

In heel Nederland is de Vastenactie 2007 van start gegaan. In Limburg zal ook gewerkt worden voor projecten, die door het Missieburo Roermond gesteund worden. Dit jaar zijn dat verschillende projecten in Ghana, Guatemala, Papua Nieuw Guinea, Indonesië en India.

Honderden vrijwilligers zullen allerlei activiteiten organiseren ter ondersteuning van de jaarlijks terugkerende actie. In het Limburgse worden diverse startavonden gehouden om de mensen te informeren over de specifieke problemen waarmee mensen in minder ontwikkelde landen geconfronteerd worden.

Dit jaar richt de campagne zich ook op de mensen in Nederland. Veel problemen in de wereld zijn het gevolg van de activiteiten van de rijke landen, zoals Nederland. Oneerlijke handelsafspraken, overmatige consumptie en landbouwsubsidies hebben zeer grote negatieve gevolgen op de minder ontwikkelde landen. "De wereld groeit als we delen" zal het motto zijn voor de komende jaren.

Wij wensen alle groepen en comités heel veel succes!

+++ VASTENAKTIE 2007 - 21 FEB. - 8 APR. +++ GHANA, TANZANIA, SUDAN, MOLDAVIË, VIETNAM, GUATEMALA, INDIA, INDONESIË +++ PASTORAAL PLAN +++ VORMINGSCENTRUM +++ KERKDOUW +++ SCHOLENPROJECT +++ AANLEG WATERPUTTEN +++ GELD VOOR HAARDEKINES +++ ZAAIGED VOOR BOEREN

Geef wat u kunt missen voor mensen die het minder hebben.

MaaK uw bijdrage over aan het:
Missiesecretariaat Bisdom Roermond te Roermond, o.v.v. Vastenactie.

**GIRO 3000046
ROERMOND**

VASTENAKTIE
BISDOM ROERMOND
De wereld groeit als we delen

‘Kerk in India eeuwenoud, maar springlevend’

Bisschop Frans Wiertz over reis naar Kanjirapally

De christelijke kerk in India is één van de oudste ter wereld. Geen westerse missionarissen, maar de apostel Thomas trok al in de eerste eeuw met een Joodse gemeenschap langs de toen bekende handelsroute naar het oosten. Hij belandde aan de westkust van India, waar zich sindsdien een geheel eigen versie van het christendom heeft ontwikkeld. Het bisdom Roermond heeft sinds enkele jaren contact met het bisdom Kanjirapally. Op uitnodiging van bisschop Mathew Arackal maakten bisschop Frans Wiertz en vicaris Ton Storcken afgelopen maand kennis met een eeuwenoude, maar zeer vitale kerk.

Na terugkeer in Roermond doet Mgr. Wiertz verslag: „India is een ontwakende reus. Het land heeft meer dan een miljard inwoners. Dat is meer dan

in de hele Europese unie. Het land is op allerlei terreinen in ontwikkeling. Overal zie je scholen en opleidingscentra. Wij waren op bezoek in Kerala, een deelstaat in het zuidwesten met ‘slechts’ 30 miljoen inwoners. Het is een enorm groen gebied, bijna een parklandschap. De bevolking leeft voor 80 procent van de landbouw. De mensen zijn niet rijk, maar iedereen heeft onderdak en te eten. Het meest gebruikte vervoermiddel is de bekende riksja.

Wij waren in Kerala op uitnodiging van bisschop Mathew Arackal van Kanjirapally. Hij heeft ons natuurlijk vooral langs allerlei kerkelijke projecten geleid. Wat direct opvalt is dat religie zéér present is in de Indiase samenleving. Niet alleen de katholieke kerk, maar ook het hindoeïsme en de islam. Je zou haast geneigd zijn om te

Mgr. Frans Wiertz, op bezoek bij een weeshuis.

zeggen dat India ‘Gods own country’ is. Je komt overal religieuze uitingen tegen: op gebouwen, in kleding. Het land zindert gewoon van geloof. Het hindoeïsme, dat veel ouder is dan het christendom, is zo met de samenleving verweven dat dit voorlopig beslist niet verdwijnt.

Slechts een klein deel van de bevolking in India is katholiek, behalve in het gebied dat wij bezochten. Daar wonen als sinds de eerste eeuw de zogeheten Thomas-christenen. Met ongeveer 6 miljoen gelovigen is Kerala het centrum van het christendom in India. Het merendeel behoort tot de syrisch-malabaarse ritus. Zij staan volledig binnen de rooms-katholieke kerk, maar hebben een eigen liturgische traditie. Wij hebben ook diverse vieringen meegemaakt. Die lijken sterk op de orthodoxe liturgie en is voor westerlingen moeilijk te volgen. Ze hebben een heel eigen stijl van zingen.

Mgr. Arackal is pas een paar jaar bisschop van Kanjirapally, maar heeft al veel projecten uit de grond gestampt. Vooral sociaal-economische en edu-

Straatbeeld in Kanjirapally

Algemeen/Uit de Missie

catieve. Toen ik hem vroeg wat zijn grootste zorg was, zei hij: „De boeren.” De kerk heeft in India een heel andere rol dan hier in Nederland. Een heleboel zaken die niet door de overheid geregeld worden, pakt de kerk op. Mgr. Arackal heeft ons boeren-coöperaties laten zien, laboratoria, thee- en honingfabrieken, scholen, maar ook opvanghuizen voor drugsverslaafden, ongehuwde moeders en weeskinderen. Je kunt het zo gek niet bedenken of het is door het bisdom opgericht. Een beetje zoals in de tijd van Mgr. Poels in Limburg.

Maar anders dan toentertijd in Nederland, is de samenleving er niet verzuild. Katholieken, moslims en hindoes leven naast en met elkaar en op al die instellingen werken mensen met een verschillende achtergrond. Al op de eerste dag van onze reis werd ik gevraagd een computerlaboratorium in te zegenen van een katholieke technische hogeschool met wel 1400 studenten en 200 docenten. Driekwart van hen was moslim of hindoe, maar zij waren even betrokken bij de inzegening als de katholieken. Dat heb ik in Nederland nog nooit meegemaakt.

Eén van de vele projecten voor de “tsunami slachtoffers”. Nieuwe woningen op veilige plekken, verder landinwaarts. Dit project is door het Missiebuero gesteund.

Overigens was het programma heel goed voorbereid. Overal waar we kwamen, werden we verwelkomd door honderden mensen die ons begroetten met muziek en dans. Ik heb tientallen keren een bloemenkrans aangeboden gekregen. Soms was er zelfs een versierde olifant van stal gehaald. Toen we in de geboorteplaats van bisschop Arackal waren om daar de eerste steen voor een nieuwe parochiezaal te leggen, stond daar

ook zo’n olifant. Toen we vlakbij waren, moet het beest ergens van geschrokken zijn, want hij sloeg op hol. Met een enorm getrompetter nam hij z’n bewaker op een slagrand en slingerde hem in het rond. De menigte stooft in paniek uit elkaar. Gelukkig zijn er geen ernstige ongelukken gebeurd, maar het was wel even schrikken.

We hebben ook enkele projecten bezocht die financieel ondersteund worden door het Missiebuero Roermond. Het is goed om ter plekke te zien wat met ons geld gedaan wordt. Zo zijn we onder meer bij een woningbouwproject geweest voor mensen die getroffen zijn door Tsunami. Van de 2400 verwoeste huizen zijn er inmiddels al weer 1600 door nieuwe vervangen.

Het meest ontroerend was de ontvangst in een weeshuis. Het communiceren met de peuters was aanvankelijk moeilijk, omdat ze natuurlijk geen Engels spraken. Het ijs werd gebroken doordat een tweeling perse bij mij op mijn arm wilde. Vanaf dat moment klonterde de hele meute om mij heen. In een andere plaats wilde een moeder met een ziek kind perse gezegend worden. Zij wist ook wel dat het kind van die zegen alléén niet

De H. Mis gevierd op Indiase wijze!

Algemeen/Uit de Missie

beter zou worden, maar het vertrouwen en het geloof dat er uit sprak, raakte mij diep.

Uiteraard heb ik met bisschop Arackal ook over het sturen van Indiase priesters naar Limburg gesproken. In India zijn enorm veel roepingen en de seminaries zitten overvol. Er zijn dus wel mensen beschikbaar om in Europa te werken, maar Mgr. Arackal en ook zijn collega's zijn daar voorzichtig mee. De taal is een enorme barrière en ze willen ook graag dat hun priesters de band met de Malabaarse kerk niet kwijtraken. Maar het is niet uitgesloten dat er in de toekomst nog enkele Indiërs naar Limburg komen. In ons bisdom werken op dit moment al twee priesters en enkele zusters uit Kanjirapally. Tijdens de reis heb ik familie van hen ontmoet. Daardoor is ook voor mij heel concreet geworden waar deze nieuwe 'missionarissen' vandaan komen en wat ze achter zich hebben gelaten om bij ons te komen werken.

Terugkijkend op mijn recente reizen naar Brazilië, Guatemala, Ghana en nu India zijn mij twee dingen heel duidelijke

Altijd een feestelijk gebeuren!

Op bezoek bij de zusters, een zeer warm onthaal.

De bisschop en de gelovigen van Kanjirapally.

lijk geworden. Op de eerste plaats dat de wereldkerk enorm vitaal is en bruis van activiteit. Ik heb al vaker gezegd dat wij in Europa te veel met onszelf bezig zijn en de vensters naar de rest van de wereld moeten openen. Deze reis heeft dat weer bevestigd. In India bestaat het christendom al 2000 jaar. En er zijn ook periodes geweest waarin het minder goed ging, maar het geloof is nooit verdwenen. Het tweede element is dat de kerk zich niet alleen met liturgie en catechese moet bezighouden, maar dat we ook een sociale opdracht hebben. Dat is bij ons de laatste jaren wat naar de achtergrond geschoven, maar dat sociale engagement is heel belangrijk.”

**Matheu Bemelmans, perschef van het Bisdom Roermond/
Foto's: Emile Ramakers**

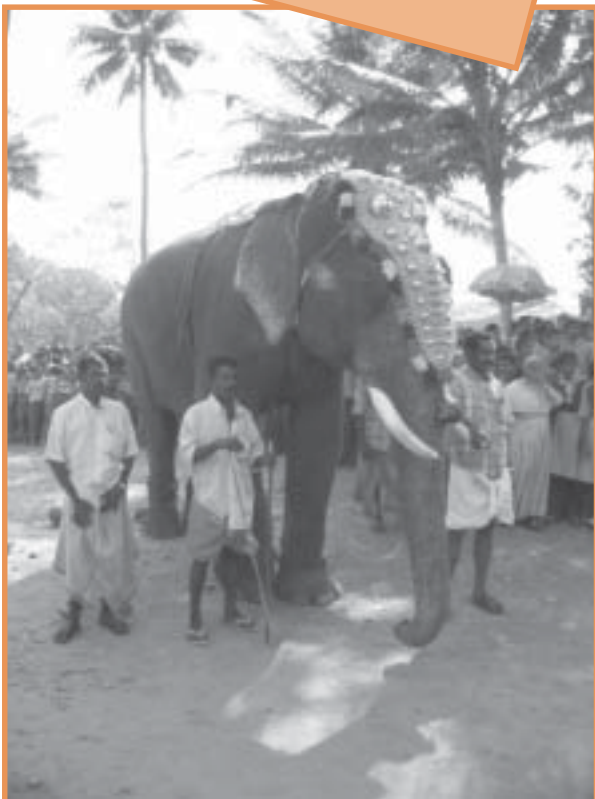
Algemeen/Uit de Missie

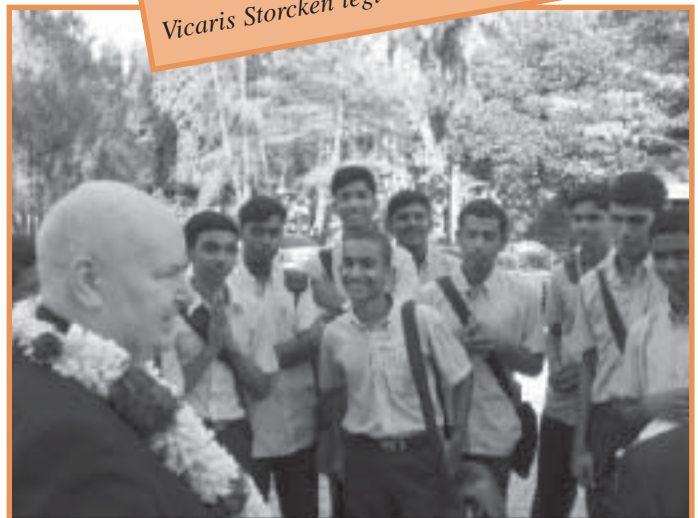
Inzegening van de "eerste steen".

Vicaris Storcken legt de "eerste steen".

Een olifant is bijna altijd aanwezig bij feestelijkheden.

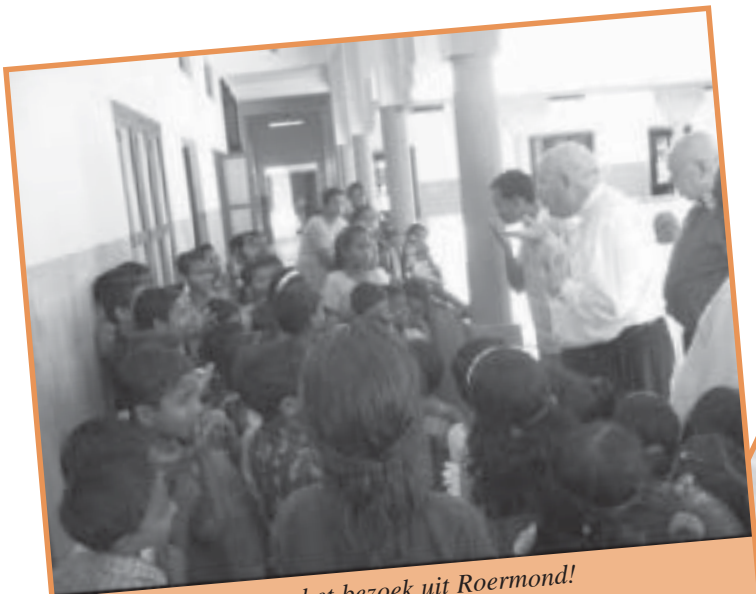
Mgr. Wiertz op bezoek bij de seminaristen.

Nieuwe huisjes voor de slachtoffers van de tsunami (2005).

Foto- impressie

Uit de Missie

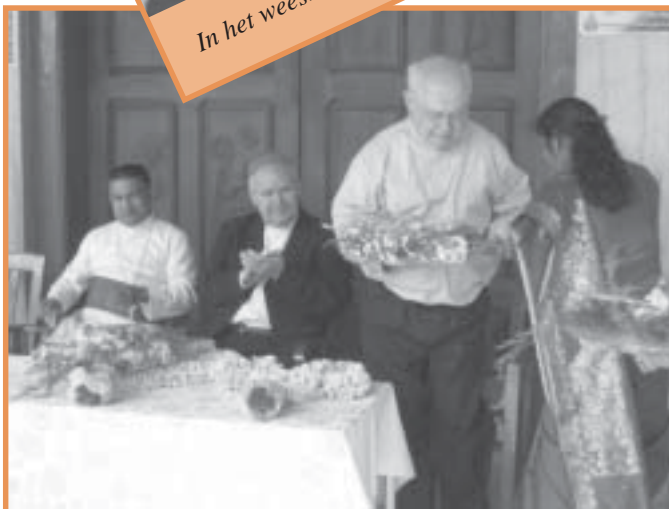
De wezen begroeten het bezoek uit Roermond!

Aandachtig luisteren de kinderen.

In het weeshuis, alleen maar hartverwarmende taferelen.....

Vicaris Storcken neemt bloemen in ontvangst.

Er wordt gedanst voor het bezoek!

Uit de Missie

Biologische koffie wordt ingepakt!

Olië en zalfjes van het kuuroord.

Het weefgetouw

India = Muziek!

De bisschop kijkt hoe de medicinale oliën worden verwerkt.

**Meer foto's op
www.bisdome-roermond.nl**